

וְלֹא דָחֲלִי. בֵּינוֹן דְּחֻטָּאוֹ אֲפִילוּ קָלָא דְלִתְתָּא לָא הָיוּ
 יִכְלִין לְמִיקָם בֵּיתָה. בְּנוֹנָא דָּא עַד לָא חָבוּ יִשְׂרָאֵל
 בְּשַׁעְתָּא דְקִיּוּמוֹ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְסִינֵי אֲתַעֲבַר
 מִנִּיחֵהוּ זִוְהָמָא דְהָאֵי חִיּוּיָא. דְּהָא כִּדִּין בְּטוֹל יַעַר
 הָרַע הָוָה מַעְלָמָא וְדָחוּ לֵיהּ מִנִּיחֵהוּ. וְכִדִּין אֲתַאֲחִידוּ
 בְּאִלְנָא דְחַיִּי וְסִלְקוּ לְעִילָא וְלֹא נָחְתוּ לְתַתָּא.

כִּדִּין הָוּ יְדַעִין וְחָמָאן אֲסַפְקָלְרִיאַן עֲלָאִין
 וְאֲתַנְהַרִין עֵינֵיהוּ וְחָדָאן לְמַנְדַּע וְלְמִשְׁמַע.
 וְכִדִּין חֲנַר לֹון קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא חֲגוּרִין דְּאֲתַוּוֹן
 דְּשָׁמִיָּה קְדִישָׁא דְלֹא יִיבּוֹל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ הָאֵי
 חִיּוּיָא וְלֹא יִסְאֵב לֹון בְּקַדְמִיתָּא. בֵּינוֹן דְּחֻטָּאוֹ בְּעַגְלָא
 אֲתַעֲבַר מִנִּיחֵהוּ כָּל אַנּוּן דְּרַגִּין וְנַחֲזִרִין עֲלָאִין.
 וְאֲתַעֲבְרוּ מִנִּיחֵהוּ אַנּוּן חֲגִירוֹ מְזִינִין דְּאֲתַעֲפְרוּ מִשְׁמָא
 עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְאֲמִשִּׁיכוּ עֲלֵיהוּ חִיּוּיָא בִישָׁא

לשון הקודש

אז היו יודעים ורואים אספקלריות
 עליונות, ועיניהם אורו ושמחים לדעת
 ולשמע. ואז חגר להם הקדוש ברוך הוא
 חגורות של אותיות שמו הקדוש שלא
 יוכל לשלט עליהם הנחש הזה ולא יטמא
 אותם כמו קדם. בין שחטאו בעגל,
 בטלו מהם כל אותן דרגות ואורות
 עליונים, ובטלו מהם אותן חגורות
 מזינות שהתעטרו מהשם העליון הקדוש,

מלמעלה והיו יודעים חכמה עליונה
 ועומדים בקיום של זהר העליון ולא
 פוחדים. בין שחטאו, אפלו קול שלמטה
 לא יכלו לעמד בו. כמו זה, עד שלא
 חטאו ישראל, בשעה שעמדו ישראל על
 הר סיני נתבטלה מהם זהמת הנחש
 הזה, שהרי אז בטול יצר הרע היה
 מהעולם ודחו אותו מהם, ואז נאחזו בעין
 החיים ועלו למעלה ולא ירדו למטה.

בְּמִלְקַדְמִין וְנִרְמוּ מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וּלְבַתַּר מַה
 כְּתִיב (שמות לג) וַיֵּרָא אֶהְרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה
 וְהִנֵּה קָרַן עוֹר פָּנָיו וַיֵּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹוֵי.

תָּא חַזִּי, מַה כְּתִיב בְּקַדְמִיתָא (שמות יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
 אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה וְכִלְהוּ חֲמָאן זְהַרִין עֲלָאִין
 וּמִתְנַהֲרִין בְּאַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהָרָא דְכְּתִיב, (שמות כ) וְכָל
 הָעָם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת. וְעַל יַמָּא הוּוּ חֲמָאן וְלֹא
 דְחֲלִין דְכְּתִיב, (שמות טו) זֶה אֱלֹוֵי וְאַנְוְהוּ. לְבַתַּר דְחֲטוּ,
 פְּנֵי הַסֶּרְסוֹר לֹא הוּוּ יְכָלִין לְמַחְמֵי דְכְּתִיב (שמות לד)
 וַיֵּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹוֵי.

תָּא חַזִּי, מַה כְּתִיב בְּהוּ וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת עֲדָיִם מִהַר חוֹרֵב. דְּאַתְעֵבֵר מִנִּיחֵו אַנּוּן
 מוֹזִיִּנן (דְּאַתְחַבְּרוּ בְּהוּ דִּיא דְאַתְחַבְּרוּ בְּהוּן)
 בְּטוֹרָא דְסִינֵי בְּגִין דְלֹא
 יִשְׁלֹוּט בְּהוּ הֵהוּא חוֹיָא בִישָׂא. כִּיּוֹן דְּאַתְעֵבֵר מִנִּיחֵו

לשון הקודש

וְהַמְּשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם נֶחֱשׁ הָרַע כְּמוֹ מִקְדָּם
 רואים ולא פוחדים, שְׂפָתוֹב (שם טו) זֶה אֱלֹוֵי
 וְאַנְוְהוּ אַחַר שְׂחֲטָאוּ, פְּנֵי הַסֶּרְסוֹר לֹא
 הָיוּ יְכוּלִים לִרְאוֹת, שְׂפָתוֹב (שם לד) וַיֵּירָאוּ
 מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹוֵי.

בַּא רְאָה מַה פְּתוֹב בְּהֶם, (שם לב) וַיִּתְנַצְּלוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדָיִם מִהַר חוֹרֵב,
 שְׂפָטְטְלוּ מִהֶם אוֹתָם כְּלֵי זִין וְשִׁהַתְּחַבְּרוּ בְּהֶם
 וְשִׁהַתְּחַבְּרוּ בְּהֶם בְּהַר סִינֵי כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלֹוּט

וְהַמְּשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם נֶחֱשׁ הָרַע כְּמוֹ מִקְדָּם
 וְנִרְמוּ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּן מַה
 פְּתוֹב? (שמות לד) וַיֵּרָא אֶהְרֹן וְכָל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה וְהִנֵּה קָרַן עוֹר פָּנָיו
 וַיֵּירָאוּ מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹוֵי.

בַּא רְאָה מַה פְּתוֹב בְּתַחֲלָה וְשִׁהַתְּחַבְּרוּ,
 וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה. וְכִלְהוּ
 רואים אורות עליונים ומאירים
 בְּאַסְפַּקְלָרְיָה שְׂמַאֲרֵהָ, שְׂפָתוֹב, (שם כ)

מה כתיב, (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונָטָה לו מחוץ למִתְנַה הַרְחַק מִן הַמִּתְנַה.

אמר רבי אלעזר מאי האי קרא לנבי האי. אלא בין דידע משה דאתעברו מנייהו דישראל אנון זיינן עלאין, אמר הא ודאי מפאן ולהלאה חויא בישא ייתי לדירא בינייהו, ואי יקום מקדשא קא בינייהו, יסתאב. מיך ומשה יקח את האהל ונָטָה לו מחוץ למִתְנַה הַרְחַק מִן הַמִּתְנַה. בגין דחמא משה דהא כדן ישלוט חויא בישא מה דלא תוה מקדמת דנא.

וקרא לו אהל מועד, וכי לא תוה בקדמיתא אהל מועד. אלא בקדמיתא אהל סתם, השתא אהל מועד. מאי מועד. רבי אלעזר אמר לטב. ורבי אבא אמר לביש. רבי אלעזר אמר לטב מה מועד דאיהו יום תדוה דסיתרא דאתוספא ביה

לשון הקודש

ביניהם - יטמא. מיך - ומשה יקח את האהל ונָטָה לו מחוץ למִתְנַה הַרְחַק מִן הַמִּתְנַה. כי ראה משה שחרי אז ישלט נחש רע מה שלא היה מקדם לזה.

וקרא לו אהל מועד, וכי לא היה בהתחלה אהל מועד? אלא בהתחלה אהל סתם, וכעת אהל מועד. מה זה מועד? רבי אלעזר אמר לטוב, ורבי אבא

בהם נחש רע. בין שבטלו מהם מה כתוב? (ש) ומשה יקח את האהל ונָטָה לו מחוץ למִתְנַה הַרְחַק מִן הַמִּתְנַה.

אמר רבי אלעזר, מה הפסוק הזה אל זה? אלא בין שידע משה שבטלו מישראל אותם פלי זין עליונים, אמר, חרי ודאי מפאן והלאה נחש רע יבא לדור ביניהם, ואם יקום פאן מקדש

קְדוּשָׁה (מה מועד) לֹא שֶׁלְטָא בֵּיהּ פְּגִימוֹתָא. אוּף הָבֵא
קָרָא לָהּ בְּשֵׁמָא דָּא לְאַחֲזָאָה דְּהָא אֲתֵרְחִיק (חוי"א)
אֶהֱל מִפְּיֵינָהּ וְלֹא אֲתַפְּנִים וְעַל דָּא וְקָרָא לוֹ אֶהֱל
מוֹעֵד פְּתִיב.

וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְבִישׁ דְּהָא בְּקִדְמִיתָא הוּוּה אֶהֱל
סְתָם פְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה לג) אֶהֱל בַּל יִצְעֵן
בַּל יִסַּע יִתְדוֹתָיו לְנִצַּח. וְהִשְׁתָּא אֶהֱל מוֹעֵד.
בְּקִדְמִיתָא לְמִיּהֵב חֵיִן אַרוּפִין לְעֵלְמִין דְּלֹא יִשְׁלוּט
בְּהוּ מוֹתָא. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֶהֱל מוֹעֵד פְּמָה דְּאֵת
אָמַר, (איוב ל) וּבֵית מוֹעֵד לְכָל חַי. הִשְׁתָּא אֲתֵיִיחִיב בֵּיהּ
זְמַנָּא וְחֵיִן קְצוּבִין לְעֵלְמָא. בְּקִדְמִיתָא לֹא אֲתַפְּנִים,
וְהִשְׁתָּא אֲתַפְּנִים. בְּקִדְמִיתָא חֲבֵרוֹתָא זְוֹנָא דְּסִיחָרָא
בְּשֵׁמָשָׁא דְּלֹא יַעֲדוּן. הִשְׁתָּא אֶהֱל מוֹעֵד זְוֹנָא דְּלַהוּן
מִזְמַן לְזְמַן. וּבְגֵינֵי כֵּךְ וְקָרָא לוֹ אֶהֱל מוֹעֵד מַה דְּלֹא
הוּוּה קוּדְם.

לשון הקודש

הָיָה אֶהֱל סְתָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה א) אֶהֱל בַּל יִצְעֵן בַּל יִסַּע יִתְדוֹתָיו לְנִצַּח, וְעַכְשָׁו אֶהֱל מוֹעֵד. בְּהִתְחַלָּה לְתַת חֵיִים אַרְכִּים לְעוֹלָמִים שְׁלֵא יִשְׁלַט בְּהֵם מוֹת, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֶהֱל מוֹעֵד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב ל) וּבֵית מוֹעֵד לְכָל חַי. עַכְשָׁו נִתֵּן בּוֹ זְמַן וְחֵיִים קְצוּבִים לְעוֹלָם. בְּהִתְחַלָּה לֹא נִפְגַּם, וְעַכְשָׁו נִפְגַּם. בְּהִתְחַלָּה חֲבֵרוֹתָא

אָמַר לְרַע. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר לְטוֹב – מַה מוֹעֵד שֶׁהוּא יוֹם חֲדוּה שֶׁל הַלְּבָנָה שְׁנִתְּוֹסְפָה בּוֹ קִרְשָׁה. וְמַה מוֹעֵדוֹ לֹא שׁוֹלְטַת בּוֹ חֶסְרוֹן, גַּם כָּאן קָרָא לָהּ בְּשֵׁם זֶה, לְהִרְאוֹת שְׁהַרִי הַתְּרַחֵק נִחְשׁוֹ אֶהֱל מִפְּיֵינָהּ וְלֹא נִפְגַּם, וְעַל זֶה וְקָרָא לוֹ אֶהֱל מוֹעֵד פְּתוּב.

וְרַבִּי אַבָּא אָמַר לְרַע – שְׁהַרִי בְּהִתְחַלָּה

השלמה מההשמטות (בין סימן מד – מה כולו. מראה מקומות תמצאהו בסוף הספר)
רְבִי שִׁמְעוֹן הָזֶה יְתִיב לִילָא חַד וְלָעִי בְּאוּרֵייתָא.
וְהוּוּ יְתָבִי קָמִיָּה רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יוֹסֵי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה הָא כְּתִיב, (שמות לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדָיִם מִהַר חוֹרֵב, וְקָאֲמַרִּינָן דְּנַרְמוּ מוֹתָא
עֲלֵיהוּ מִתְּהוּא זְמָנָא וְלָעִילָא, וְשְׁלִיט בְּהוּ הַהוּא חוּיָא
בִּישָׂא דְאָעֲדוּ לִיה מְנִיָּהוּ בְּקַדְמֵיתָא. יִשְׂרָאֵל תִּינַח.
יְהוֹשֻׁעַ דְּלָא חָטָא, אֲעֲדִי (ד"א אַתְעֲדִי) מְנִיָּה הַהוּא זִינָא
עֲלָאָה דְקַבִּיל עֲמַחוֹן בְּטוֹרָא דְסִינֵי אוּ לָא. (דף נג ע"א).

אִי תִימָא דְלָא אֲעֲדִי (ד"א אַתְעֲדִי) מְנִיָּה, אִי חֲכִי אֲמַאי
מִית פְּשָׁאָר בְּנֵי נְשָׂא. אִי תִימָא דְאֲתַעֲדִי מְנִיָּה,
אֲמַאי. וְהָא לָא חָטָא. דְּהָא אִיהוּ עִם מֹשֶׁה הָזֶה
בְּשַׁעְתָּא דְחָבּוּ יִשְׂרָאֵל. וְאִי תִימָא (ד"א ל"ג דְּהָא) דְּלָא
קַבִּיל הַהוּא עֲטָרָא בְּטוֹרָא דְסִינֵי כְּמָה דְקַבִּילוּ

לשון הקודש

את עדים מהר חורב, ואמרנו שגרמו
 מות עליהם מאותו זמן ומעלה, ושולט
 בהם אותו נחש רע שהסירו אותו מהם
 בתחלה. נגיד ישראל, אבל יהושע שלא
 חטא, בטל ונתבטל ממנו אותו כלי זין
 עליון שקבל עם פה סיני או לא?

אם תאמר שלא בטל ממנו, אם כך,
 למה מת בפשאר בני אדם? אם תאמר
 שהוסר ממנו – למה? והרי לא חטא,
 שהרי הוא היה עם משה בשעה שהטאו

וזווג של הלכנה בשמש שלא יסורו,
 עכשו אהל מועד, הזווג שלהם מזמן
 לזמן. ולכן קרא לו אהל מועד מה שלא
 היה קדם.

השלמה מההשמטות (בין סימן מד – מה) יש
 כאן כמה שורות

רבי שמעון היה יושב לילה אחד ועוסק
 בתורה, והיו יושבים לפניו רבי יהודה
 ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה,
 הרי פתוב (שמות לב) ויתנצלו בני ישראל

ישראל, אמאי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים יא) **כִּי צַדִּיק יִי צְדָקוֹת אֲהַב יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פָּנֵימוֹ.** הַאִי קָרָא אָמְרוּ בֵּיהּ תַּבְּרִיָּא מָאִי דְקָאֲמְרוּ. אֲבָל כִּי צַדִּיק יִי, צַדִּיק הוּא וּשְׁמִיָּה צַדִּיק, וּבְגִינֵי כֹךְ צְדָקוֹת אֲהַב. יִשְׂרָאֵל, אִיהוּ יִשְׂרָאֵל. כְּמַח דְּאֵת אָמַר צַדִּיק וְיִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא יִחְזוּ פָּנֵימוֹ כָּל בְּנֵי עֲלְמָא וְיִתְקִנוּ אֲרַחֲתֵיהוּ לְמִיתָךְ בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל בְּדָקָא יָאוּת. תָּא חַזִּי, כִּד דְּאִין קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלְמָא לָא דִּן לִיָּה אֶלָּא לְפִיּוֹם רוּבֵן דְּבְנֵי נְשָׂא.

וְתָא חַזִּי, כִּד חָב אָדָם בְּאִילָנָא דְּאֲכַל מִנֶּיהָ, גָּרַם לְהַחֲוֹא אִילָנָא דְּשָׂרֵי בֵּיהּ מוֹתָא לְכָל עֲלְמָא. וְגָרִים פָּנֵימוֹ לְאַפְרָשָׁא אֶתְתָּא מִבְּעֵלְהָ. וְקָאִים חוּבָה דְּפָנֵימוֹ דָּא בְּסִיחָרָא עַד דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְּסִינֵי. כִּיּוֹן דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְּסִינֵי אֶתְעַבְּרַ

לשון הקודש

ויתקנו דרביהם ללכת בדרך ישרה כראוי. בא ראה, כשדן הקדוש ברוך הוא את העולם, אינו דן אותו אלא לפי רב בני האדם.

ובא וראה, כשחטא אדם בעץ שאכל ממנו, גרם לאותו עץ ששורה בו המות לכל העולם, וגרם פגם להפריד אשה מבעלה, ועמד חטא הפגם הזה בלבנה עד שעמדו ישראל בחר סיני. כיון

ישראל? ואם תאמר שלא קבל אותה עטרה בחר סיני כמו שקבלו ישראל – למה?

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים י) כִּי צַדִּיק ה' צְדָקוֹת אֲהַב יִשְׂרָאֵל יִחְזוּ פָּנֵימוֹ. בְּפִסּוּק זֶה אָמְרוּ הַחֲבֵרִים מַה שְּׁאָמְרוּ. אֲבָל כִּי צַדִּיק ה', צַדִּיק הוּא וּשְׁמוֹ צַדִּיק, וְלִבֵּן צְדָקוֹת אֲהַב. יִשְׂרָאֵל – הוּא יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר צַדִּיק וְיִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה יִחְזוּ פָּנֵימוֹ, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,

ההוא פְּנִימוֹ דְּסִיחָרָא וְקַיִמָּא לְאַנְהָרָא תְּדִיר.
 כִּיּוֹן דְּחָבוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא, תָּבַת כְּמַלְקָדְמִין סִיחָרָא
 לְאַתְפִּנְמָא. וְשִׁלְטָא חוּיָא בִישָׂא וְאַחִיד בָּהּ
 וּמְשִׁיךְ לָהּ לְגַבִּיהָ. וְכַד יָדַע מֹשֶׁה דְּחָבוּ יִשְׂרָאֵל
 וְאַתְעֵבֵר מַנְיָהּוּ אַנּוּן זַיִינִין קַדִּישִׁין עֲלָאִין, יָדַע וְדַאי
 דְּהָא חוּיָא אַחִיד בִּיהּ בְּסִיחָרָא לְאַמְשַׁנָּא לָהּ לְגַבִּיהָ
 וְאַתְפִּנְיַמַת. כְּדִין אֶפִּיק לָהּ לְבַר.

וְכִיּוֹן דְּקַיִמָּא לְאַתְפִּנְמָא אַף עַל גַּב דִּיהוֹשֻׁעַ קָאִים
 בְּעֵטְרָא דְּזַיִינִין דִּילֵיהּ, כִּיּוֹן דְּפְנִימֵי שְׂרִיָּא בָּהּ
 וְאַתְהִדְרַת כְּמָה דְּאַתְפִּנְיַמַת בְּחֻבָּא דְּאָדָם, לָא יָכִיל
 בַּר נָשׁ לְאַתְקַיִמָּא. בַּר מֹשֶׁה דְּהוּה שְׁלִיט בָּהּ וּמִזִּתִּיהּ
 הָוָה בְּסֵטְרָא אַחְרָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא לָא הָוָה רְשׁוּ
 בָּהּ לְקַיִמָּא לִיהוֹשֻׁעַ תְּדִיר וְלָא לְאַחְרָא. וְעַל כֵּן
 אֶהֱל מוֹעֵד קָרִי לֵיהּ. אֶהֱל דְּהָא שְׂרִיָּא בִּיהּ זְמַן קָצִיב
 לְכָל עֲלָמָא.

לשון הקודש

וּנְפִנְמָה, ואז הוציא אותה החוצה.
 וְכִיּוֹן שְׁעֻמְדָה לְהַפְגֵם, אַף עַל גַּב
 שִׁיְהוֹשֻׁעַ עֵמֵד בְּעֵטְרָה שֶׁל כְּלֵי הַזֶּיַן
 שֶׁלּוֹ, כִּיּוֹן שֶׁהַפְגֵם שָׂרָה בָּהּ וְחֻזְרָה כְּמוֹ
 שְׁנִפְנָמָה בְּחֻטָּא שֶׁל אָדָם, לָא יָכִיל
 אָדָם לְהִתְקַיֵם, פָּרַט לְמֹשֶׁה שְׂהִיָּה שׁוֹלֵט
 בָּהּ, וּמִזִּתָּהּ הָיָה בְּעֵד אַחַר עֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה
 לָא הָיָה רְשׁוּת בָּהּ לְקַיֵם אֶת יְהוֹשֻׁעַ

שְׁעֻמְדוֹ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי, כְּטַל מִקָּדָם
 אוֹתוֹ פְּגָם הַלְבָנָה, וְעֻמְדָה לְהַאִיר תְּמִיד.
 כִּיּוֹן שְׁחֻטָּאוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא, שָׂבָה
 הַלְבָנָה לְהַפְגֵם כְּמוֹ מַקְדָם, וְשִׁלְטַת הַנְּחָשׁ
 הָרַע וְאַחֲזוּ בָּהּ וּמְשִׁיךְ אוֹתָהּ אֵלָיו. וְכַשְׁיַדַע
 מֹשֶׁה שְׁחֻטָּאוֹ יִשְׂרָאֵל וְהוֹסֵר מִקָּדָם אוֹתָם
 כְּלֵי זֶזֶן קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים, יָדַע וְדַאי שְׂהִירֵי
 הַנְּחָשׁ אַחֲזוּ בַלְבָנָה לְהַמְשִׁיכָהּ אֵלָיו